

Ξεχωριστό αφιέρωμα στο Μίκη Θεοδωράκη στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει»

/ [Ενορίες](#)

Σε μια ξεχωριστή συναυλία αφιερωμένη στον Μίκη Θεοδωράκη η Παιδική και Νεανική Χορωδία «Καλλιτεχνήματα» ερμήνευσε «Τραγούδια για Παιδάκια και Παιδιά» που έγραψε ο ίδιος ο μεγάλος Έλληνας συνθέτης στα πρώτα χρόνια της δημιουργικής του πορείας.

Η συναυλία πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 3 Νοεμβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...».

Διδασκαλία - Διεύθυνση Μαρία Μιχαλοπούλου. Στο Πιάνο η Μιράντα Δήμα. Κείμενα - Παρουσίαση: Κώστας Παπαλέξης. Μικρή σουίτα για πιάνο παρουσίασε η Σταυρούλα Τζιράκη.

Παρακολουθήσαμε τον μεγάλο Έλληνα συνθέτη από τα πρώτα του σκιρτήματα, από το 1937, όταν ο δωδεκάχρονος τότε Μιχαήλ Θεοδωράκης του Γεωργίου, διακρίνεται στο ελεύθερο κολύμπι στον Ναυτικό Όμιλο Πατρών, και γράφει και το «Καραβάκι» του:

Γλιστράς καραβάκι

γλιστράς στον αφρό

και τ' άσπρο πανάκι

φουσκώνει ελαφρό.

Ο νεαρός έχει ήδη δηλώσει πως θέλει να γίνει συνθέτης άμα μεγαλώσει, και για την ώρα ακολουθεί τον πατέρα του στις συχνές μεταθέσεις που παίρνει, στην Πάτρα, στον Πύργο, για μεγάλο διάστημα στην Τρίπολη, και σπουδάζει σε διάφορα Ωδεία ανά την Ελλάδα.

Και γράφει. Το 1939, στον Πύργο, έχει ιδρύσει μια ορχήστρα με φουσαρμόνικες και ανακαλύπτει τη Γεωργία Δεληγιάννη, την ποιήτρια από τη Σμύρνη, από τα μέρη

της μάνας του.

Κάτι ψήλωσε στ' αγέρι

κάτι λάμπει μες το φως...

Διαβάζει. Αναζητά τις σκέψεις των ποιητών. Την προσοχή του τραβά η απλή γλώσσα του Γιώργου Δροσίνη, και στους στίχους του ποιητή βρίσκει πώς ο ίδιος θέλει να πορευτεί:

Δε θέλω του κισσού το πλάνο ψήλωμα

Ας είμαι ένα καλάμι.

Ένα χαμόδεντρο.

Μα όσο ανεβαίνω, μόνος ν' ανεβαίνω.

Ήδη από το 1938 διαβάζει και τον άλλο, τον μεγάλο τού κύκλου των προσοδευτικών που παλεύουν να ανανεώσουν τον ποιητικό λόγο, τον Κωστή Παλαμά. Ο μικρός αγωνιά κι αυτός να ξεχωρίσει το φαίνεσθαι από το είναι. Και μαγεύεται από τις λύσεις του ποιητή.

Δεν είναι μονάχα τ' αηδόνια

Στην πλάση είναι κι άλλα πουλάκια

του θεού απ' τα χέρια κι αυτά,

δεν ξέρει κανείς τ' όνομά τους,

πώς είναι κανείς δε ρωτά.

Κρυμμένα, φτωχά, ταπεινά.

Διαβάζει τον Βαλαωρίτη, τον επικό ποιητή των αρματολών. Και συνθέτει στα επτά
όγδοα την ιστορία της αγράμπελης που ξεγελάστηκε από τον πλάτανο:

Λέγ' η αγράμπελη μυριανθισμένη
στον άγριο πλάτανο που την θωρεί
Τί θέλεις, πλάτανε, τί μου γυρεύεις;
Διώξε τον ίσκιο σου κι είμαι μικρή.

Περνά μέσα από Κατοχή και Εμφύλιο, και το μουσικό κοίτασμα οργανώνεται και
μορφοποιείται, καθώς ο συνθέτης γίνεται σιγά σιγά ο Μίκης, και γράφει με το
αναγνωρίσιμο ύφος, με τον γνωστό ήχο. Που λες, είναι αυτός.

Το φεγγάρι
σαν το καντηλάκι
μας φωτίζει
πάλι μαγικά.

Νομίζει κανείς ότι τώρα ο νεαρός μουσικός συνθέτει μια εκτενή εισαγωγή για το μετέπειτα έργο του. Μια οβερτούρα για την όπερα της ζωής του. Στα κομμάτια του ανιχνεύει κανείς διάσπαρτα τα στοιχεία που τονοδοτούν τη συνέχεια και θέτουν τα μουσικά θέματα του δράματος που έρχεται.

Κοίτα κοίτα ο κοκορής μας

Το καμάρι της αυλής μας

Που πετάγεται στη μάντρα

Με το μάτι του σαν χάντρα

Κορωνάτος, σπιρουνάτος

κορδωμένος και τριζάτος!

Και συνεχίζει να αναρωτιέται. Να ανακαλύπτει τους Έλληνες ποιητές και να συζητά μαζί τους. Ένας διάλογος που για τον ίδιο θα κλείσει μόνο με το φυσικό τέλος. Και που για μάς, θα παραμείνει για πάντα ανοικτός. Είναι ο συνθέτης που ήχος. Το

